

respectivele lucrări i-au fost luate.

- Efortul financiar pentru deschiderea acestui elegant restaurant, aici în vecinătatea Muzeului Literaturii Române, a fost uriaș?

- Aproape uriaș. Sigur, povara nu m-a strivit, doar pe umeri m-a apăsât; a fost la îndemână în vremurile acestea, fiindcă în timpurile grele se deschid afacerile. "Marafeții (banii) au fost mereu o problemă, dar niciodată o piedică. Atunci când mi-am dorit ceva, am construit cu răbdare drumul spre reușită. Întotdeauna există o porțiță fermecată pentru cine are în el vâna de negustor. Chiar mă gândesc să-mi iau și o bucățică din centrul istoric, un loc pe care acum mi-l doresc. La "Bistro Jariștea" vin scriitori, artiști, lumea boemă, o lume care iubește arta culinară. Se gătește mâncare românească la locantă boierească, fiindcă așa cum a zis academicianul Răzvan Theodorescu, este "Jariștea noastră națională". În acest oraș, București, care există de peste 500 de ani, rămășiță a Imperiului Bizantin, noi romerii să ținem flacăra aprinsă a celui Constantinople pe care ne potrivim, căci bucătăria românească este sinteza celei bizantine, și să mai ardă flacăra vie a Cornului de Aur, sediul naval al Bizanțului. Ca și la locantă și la bistro rețetele după care se gătește sunt ale mele, ale Kerei Calița, inspirate din cărțile vechi de bucate, din Bacalbașa, din Sevastos, din Constantin Cantacuzino, stolnicul lui Brâncoveanu. Sigur, am adunat rețete și de la pensiușulime de cărți de bucate, pe care le-am tot adunat. Și odată cu ele și multe volume, unele ediții priniceps, despre istoria vechiului București.

- După ce ați jucat timp de 20 de ani 800 de povești pe scena locantei "Jariștea", aici, la Bistro ce partitură veți interpreta?

- După un tipar al vremurilor de demult, aici mi-am făcut ore de primire, zilnic, între 12.00-17.00 d.m, timp în care, eu Kera Calița și prietena mea Magda Carianopol invităm lume bună, înaltă, selectă, obraze simandicoase, protipendadă, high life dâmbovițean. Îi cunoaștem pe toți cei care ne trec pragul și îi rugăm pentru Bucureștiul așa așa ticăloșit cum este, dar pitoresc și original, să ne viziteze, să învețe cum trăia și trăiește neamul românesc. Da, am încălcat regulile obișnuitului și plictisului și am inventat un stil al restaurantelor, un personaj de care avea trebuință spiritul românesc.

- Sunteți sofisticată, extravagantă, autentică și pasionată de artă. Ce colecții aveți, care vă poartă, firește, amprenta?

- Lângă colecția bogată de cărți despre Bucureștiul de altădată, stau cele 307 pălării, toate opera doamnelor Mariana Mihăiescu și Simona de la Teatrul Național. Cea mai valoroasă este colecția de bijuterii, în care există și un inel al Reginei Maria, primit de la soțul meu, o floare de nufăr cu briliante. Am și o mulțime de evantaie, printre care și evantaiul prințesei Eugenie, soția lui Napoleon al III-lea; nu pot să uit de gențile vechi din șerpi, crocodili și broaște țestoase... Dintre obiectele de artă valoroase pe care le-am achiziționat este și dormitorul din rădăcină de lămâi, tot al Reginei Maria, pe care îl am la micul meu chalet de la Snagov. L-am luat cu puțini bănuți, după revoluție, când încă nu știam nici ce e cu noi, nici ce va fi.

- Ați fost la Palatul Elisabeta, cu prilejul zilei de 10 Mai, o sărbătoare regală. Ce pălărie ați purtat?

- Una special făcută pentru dîneu. O pălărie care lăsa să ți se vadă fața și să ai luminozitate pe figură...Rochia pe care i-am asortat-o era din mătase de culoare mov.

- Seară de seară, dați spectacole de teatru în crășma cea veche. Sunteți poetesă și actriță, "o băneasă a scenei", cum vă autodefiniți, și vă întâmpinați musafirii după un tipar al vremurilor de demult: "Bine ați venit în caravanseraul Jariștea, domni, domnițe, conite, logofeți și logofetese!". De ce n-ați ales de la început meseria de actriță?

- M-am descoperit mult mai târziu. În tinerețe erau alte vremuri, dar lumea la care visam eu, iată, mă aștepta. Acum joc pe scenă la cabaretul Jariștea, iar apariția mea în filmul "Ticăloșii" al lui Șerban Marinescu mi-a dat și mai mult curaj. Eu sunt personajul pe care l-am creat: Kera Calița (doamna cea bună). Hainele mele, și ele extravagante, sunt făcute tocmai s-o imagineze pe Kera Calița. Croiala veșmintelor mele vine din secole, ele sunt largi, precum ale domnițelor de pe pereții bisericilor, sau ca ale domniței Ralu și, de ce nu, ca ale actrițelor de altădată. Rochiile mi le face

